

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

LO DEL DÍA

Els pressupostos

CONTRA 'L VICI DE DEMANAR....

«La Hacienda es de la patria.»
(Villaverde).

A FIRMANT que la Hisenda no es de cap partit, sino de la patria, y que tots los espanyols venim obligats á treballar en l'obra de la seva salvació, va terminar lo desahogat ministre 'l seu discurs presentant á las Corts los pressupostos del

Estat.

Va descuidarse de aclarar lo concepte: la Hisenda es de la patria en quant se tracta de provehirla; pero l' Hisenda es del govern en quant se tracta d' explotarla. Es l' eterna vaca del símil: el poble l' alimenta; el govern la munyeix.

Y 'ls nous pressupostos, que havian de ser base seria de regularitat y regeneració, no son en suma altra cosa que una nova patent de despreocupació y de frescura; son l' última paraula dels explotadors en materia de imposar sacrificis al país, sense qu' ells, ni pel bon apareixer, s' hajan cuidat de demostrar que també volian posarhi 'l coll.... No: ells no hi posan mes que las mans, y de las mans, com sempre, las unglas.

Está ben demostrat que no tenen cura.

Quan disposavan de una Espanya rica y poderosa, varen enfonsarla ¿qué no farán avuy, tan pobra y arruinada com se troba, aquests homes mateixos encenegats en los mateixos vicis?

**

No tenen pudor quan s' atreveixen á presentar l' horrenda liquidació de la passada guerra, que contanhi l' import dels Deutes de las colonias perdudas, s' eleva á l' espantosa xifra de 4 mil milions de pessetas; y no obstant, en lloch de posttrarse de genolls, demanant perdó y olvit y reintegrant al país en l' us de la seva soberania perque ell mateix cuidi de salvarse, tractan encare de sostenirse, proclamantse árbitres dels seus interessos, y s' permeten tassarli la quantia dels nous sacrificis ab que pretenen abrumarlo.

Escolteu á n' en Villaverde:—«España es una nación rica; España tiene aún una gran fuerza contributiva.»

Apretém, donchs, sense compassió.... No importa que la llimona haja quedat escorreguda: apretém, qu' encare rajará, si la grapa no desdeix.

Per tenir algun dret á parlar com parlan, haurian préviament de donar compte justificat dels immensos despilfarros comesos durant la guerra; de la compra de material inservible; de la escassés de alimentació de que moriren la immensa majoria dels nostres soldats; de las fortunas improvisadas en las colonias; del devassall de ascensos y recompensas prodigats pel broch gros, com si en lloch de ventsus siguessem els venedors de la campanya.... Y si aquests comptes siguessen bruts, haurian de pagarho 'ls que hi van intervenir, puig únicament sent nets y estant conformes, podrian justificarse 'ls homes de la restauració, alegant que havian sigut víctimas, no dels seus vicis, sino dels rigors de la desgracia.

Y llavors encare caldría veure si eran ells ó uns altres els que deguessen administrar la cosa pública en un sentit de franca y lleal regeneració.

**

Però aquest previ passament de comptes tan necessari per satisfacció dels espanyols, ni 'l fan ni han pensat may en efectuarlo. No han nascut ells per aclarir, sino per embolicar. Son y han sigut sempre 'ls dignes representants del Hereu Escampa. Mentres quedi un terrós per vendre, mentres quedi un moble per empenyar, no desdirán en la seva mania derrotadora.

Es inútil buscar en los nous pressupostos alguna economia important que revei propòsits de correcció ó esmena, 'ls únics que podrian alentir als contribuents y ferlos acceptar nous sacrificis.

Totas las economías son ilusorias. Per una pesseta que s' ahorra en un capítul que podria considerarse com á necessari, s' aumenta una unsa en los capítuls dels gastos inútils. Se carrega la representació d' Espanya al extranger, perque encare que siguem pobres no podém renunciar á la fatxenderia; se carrega considerablement l' exércit y la marina com si gastant molts diners pogués lograrse fer olvidar los espantosos desastres de las passadas guerras; se carrega l' capítul de las classes pisiyas; se carrega tot lo que xucla, y s' debilita tot lo que podria expandir producció y riqueza.

Lo pressupost del clero queda íntegre.... íntegresels sous dels alts cárrechs.... á la llista civil no s' hi toca.

Y pera cubrir totas aqueixas atencions, qu' en quant tractessim de regenerarnos haurian de ser objecte de una revisió escrupulosa, se demanan, s' exigeixen, s' imponen los dolorosos sacrificis que afectan á tots els espanyols sense excepció; pero principalment als que treballan, als que produheixen, als que suan, als qu' están ja pròxims á convertirse, á títul de *fuerzas con-*

tributivas, en los esclaus de un Estat engandulit, derrotador y sense entranyas.

**

En Villaverde ha tingut la gracia de formar un ramellet ab tots los impostos nous y vells qu' están en vigor en tots los països del mon.

Allá ahont ha vist una pesseta, s' hi ha tirat com un alarb: las vol totas y aixó que ni copsantlas totas li han de bastar.

En lloch de unificar honradament el Deute, rebaixant lo capital, com ha de fer una nació qu' está manifestament en estat de quiebra, ha cregut preferible imposar gravámens á la renda, aixó sí, exhimint de satisferralos als tenedors extrangers.... y embolica que fa fort fins que vingui la reventada final, que llavors deurá ferse en péssimas condicions, lo que ara ab condicions acceptables s' hauria pogut fer.

Per altra part manté 'ls gravámens sobre la riqueza urbana, y s' proposa recarregar la contribució industrial, com si posar trabas al treball y al trátech equivalgués á augmentar la prosperitat de un país.

Intenta ademés cobrar el barato en totas las utilitats, com si tothom hagués de treballar per ell. Se refia molt del considerable augment ab que s' proposa gravar los drets reals. De las minas vol emportarse'n la flor; del sucre tota la dulsura; del alcohol tot l' esperit, de la sal tota la salabró. Los transports, base del comer y del trátech els subjecta á nous recárrechs. Los drets de Aduana 'ls aumenta, no ab l' idea de afavorir á determinadas industrias, sino ab lo ferm propòsit de augmentar la recaudació, mal tinga d' elevarse 'l preu de las primeras materias. En quant als Consums está resolt á gravarlos de tal manera, que ja será molt que las classes pobres arribin á poder menjar. Lo Timbre empastifará de sellos tot lo empastifable, y fins el Tabaco, l' horrible veneno de l' Arrendataria, pujará de preu, perque als espanyols qu' intentin suicidarse, 'ls costi mes car el suicidi.

Aquests y altres plans pel mateix estil constitueixen l' obra funesta de aquest nou Atila de la Hisenda. Creguin que allá ahont ell hi posi 'ls cascós, no hi tornarà á creixer l' herba.

**

Ha arribat l' hora, donchs, de pendre resolucions enérgicas ab motiu de la plaga desencadenada per aqueix arbitriste de la restauració.

Contra 'l vici de demanar hi ha la virtut de no pagar. Lo poble espanyol está en lo cas de practicar aqueixa virtut ab els que trañan de jugarli l' última y la mes pesada de las bromas.

Los pressupostos Villaverde son una doble trampa. Son trampa en quan no resolen l' equilibri dels gastos ab els ingressos, per mes qu' en lo paper s' hi consignin lo contrari. Son trampa ademés, parada á la butxaca dels agotats contribuents.

Ell prou dirá:—Si no paguéu, la regeneració d' Espanya es impossible.

Y nosaltres haurém de respondre:—Per impossible la tenim fins pagant y tot, mentres vosaltres, els autors incorregibles de la nostra ruina, no cediú lo lloch á al tres homes mes dignes de la confiança del país.

P. K.

A venta de las colonias oceánicas á Alemania, no ha sigut mes que l' excusa pera concedir al Imperi aquellas ventatjas comerciales que á l' any 94 las Corts varen negarse á aprobar.

Avuy s' ha fet lo que llavors no sigué possible. Y s' ha fet per sor-

presa y á cuyta corrents, forçant la máquina parlamentaria.

Per 25 milions de pessetas que s' gastarán ab una bufada, el govern acaba de sacrificar la independéncia aranzelaria de la nació.

**

¡Y es ben bonich lo que deya *El Tiempo*, per.ódich silvelt!

—«No es ocasió ara de averiguar si 'l conveni ab Alemania es bo ó dolent. Lo que importa es aprobarlo depressa. Després ja 'l discutirém.»

Si aixó no es buriarse descaradament de las classes productoras del país, que ho digui 'l mateix Silvela.

Si 'ls regeneradors tenen lo propòsit de acabar de reventar al país, revéntinlo enhorabona; pero poden molt ben estalviarse certs sarcasmes.

Los tenedors extrangers cobrarán el cupó en or y se'rese desquento.

Aixó á primera vista es odiós y absurdo.

Però si bé s' considera s' haurá de reconeixer qu' encloú un fondo d' equitat. Perque 'ls extrangers no tenen facultats per derribar á un govern dolent, y no dependint d' ells el ferlo caure, no es just que se 'ls perjudiqui.

¿En cambi 'ls espanyols podent ferho no ho fem? Donchs paguéu, qu' es gata!

Al establiment de la Puda s' hi han reunit, com cada any, un bon número d' eclesiástichs, de aquells que per menjar massa fort solen tenir brians, y sense consideració als banyistas que no pujan pensar com ells, han organiat un triduo.

Y qui no li agradi, que ho deixi.

Sembla mentida que 'ls duenyos de un establiment públich consentin manifestacions de certa tendencia, que poden disgustar á molts de's seus parroquians, dels que no van á la Puda mes que á curarse y que no tenen cap necessitat de que fins allí s' agiti la qüestió religiosa.

Y cuidado que fins corren perill de que molts de las curas que allí s' obtenen, els ensotanats sigan molt capassos de atribuhirlas mes al triduo que no á la virtut de las ayguas sulfurosas.

¡Oh, y ells, no 'n tenen poca de barral....

Per desahogat, *El Tiempo*, diari del Sr. Silvela.

Parla dels famosos pressupostos perpetrats per l' incomparab'e Villaverde, y diu textualment:

—«De molts anys á aquesta part no s' havia vist un pressupost tan complet y ben estudiat.»

¡Ben estudiat y complet... y amenassa ser la ruina d' Espanya!

Saqueja un fulano un pis y no deixant res per vert, exclama: ¡L cop ha sigut ben estudiat y complet!

Lo Sr. Costa, president de las Cámaras agrícolas d' Espanya, ha reconegut al últim que 'l país no té mes remey que apelar á la Revolució.

Ja que no l' han feta 'ls governs desde dalt, creu que ha de ferla 'l poble desde baix.

Opina ademés que si no s' hi va depressa, no s' hi arribará á temps.

Consigném aquesta opinió emesa per un dels primers pensadors d' Espanya, per creurela molt ajustada á la trista realitat de las cosas.

Los pressupostos de n Villaverde serán la base de unió de molts y poderosos elements revolucionaris.

A Sevilla havia de passar una professó católica per un carrer en lo qual hi está instalada una capella protestant.

Tractaren els neos de fer tancar la capella, y 'l pastor s' hi oposá resoltament.

En vista de lo qual, el gobernador de la provincia la feu tancar á viva forsa.

Aquests son els fruits de las intransigencias ultramontanas entronizadas en lo govern. Cada día un disgust, á cada moment un atentat á la tolerancia religiosa reconeguda per la Constitució. Y darrera dels atentats y 'ls disgustos els conflictes ab algun govern extranger, per exemple 'l de Inglaterra, davant del qual s' entaulará la correa onent reclamació.

Cari s' diria que aquests insensats no tenen altre propòsit que atreure sobre Espanya 'ls majors perills, després de haver fet d' ella una de las nacions mes depreciables de la terra.

Hora es ja de que l' esperit lliberal se refassi per acabar de un cop ab tanta maldat.

Una mala noticia.

Algúns diputats de la vehina república tractan de demanar la expulsió del jesuítas de tot el territori de la nació.

Per pietat, bons francesos, no ho feu així: ¿no veyeu que de treurels, vindrán aquí?

Lo crit del día:

¡Contribuyents: á defensarse!

Lo genera' Blanco va dir l' altre dia en lo Senat:

«Yo que jamás me he pronunciado, ni realicé acto alguno de indisciplina, me arrepiento de no haberme sublevado al frente del ejército de Cuba, pues sabe Dios lo que entonces hubiera sucedido.»

¿Arrepentiments á n' aquest' hora?

Creguim á mi, general, si está tan arrepentit com suposa, treguis els entorxats y fassis ancoreta!

LOS GREMIS DE BARCELONA Y 'LS PRESSUPUESTOS

Lo projecte Villaverde ha suscitat á Barcelona un formidable movimiento de protesta. Tant bon punt va ser conegut, los gremis se reuniren acordant protestar enérgicamente contra l'

obra funesta del ministre de Hisenda, que ab sas exigencias desmesuradas impossibilita la vida del treball.

Al efecte celebraren dimecres a las 10 del dematí una reunió pública al *Teatro de Novedades*, que 's vejà plé de gom a gom, extenentse la gentada per las immediacions del edifici. No gastaren los reunits gayre saliva: estant com está la convenció formada en tots los esperits, los discursos resultan innecessaris. Aixís, donchs, se limitaren a llegir la protesta y las conclusions qu' envian a Madrid perque qui las haja d' entendre las entengui.

Lo concurs en massa 's dirigí al Govern de la Provincia á ferne entrega. La manifestació á través de la Rambla, carrers de Fernando, Plassa de Sant Jaume, Jaume I, Princesa, etcétera, etc., resultá un acte de verdadera importancia.

La protesta dels gremis vé á ser com una especie de ultimatum. Cas de veure's desatesa, vindrá la declaració de guerra contra un govern que intenta carregar principalment sobre 'ls que treballan y produheixen, el saldo espantós dels seus despilfarros y dels seus excessos.

GITANADAS

A comedia, tragedia, saynete ó lo que sigui té lloch á la Oceania. á la famosa isla de Yap, una de las Carolinas, de bullanguera memoria.

Babú-Pur, un natural del país resoltament adicte á Espanya, 's passeja per la platja ab lo fusell al coll.

De prompte:—¿Qu' es alló que 's veu allá al lluny?—se pregunta en Babú Pur, clavant la mirada en la inmensitat del mar.

Aviat surt de duptes. Lo que 's veu no es altra cosa que un barco de guerra, que arbola en lo lloch de reglament la bandera alemana.

—¡Y vé cap aquí!—exclama admirat el carolino, despenjant ab moviment maquinal l' arma que porta á l' esquena.

Entre tant, el barco, fumant orgullosament, s' ha anat acostant á la platja. Arriba, llarga un bót en el que s' embarcan quatre soldats y un cabo, y en dos cops de rem la petita embarcació 's planta sobre l' arena, sobre la mateixa arena que en aquell moment trepitja en Babú Pur.

—¿Qué voléu?— crida l' carolino, veyent que 'ls cinch alemanys se disposan á saltar en terra.

—Aném á desembarcar.

—¡Enverra!

Y en Babú-Pur se tira l' fusell á la cara.

—Apa, no siguis burro—li crida l' cabo de la expedició, traient ab molta naturalitat una cama y preparantse á baixar.

—¡Enverra torno á dir!

—Jo 't torno á dir qu' ets un tarumba. Y encare 't dich més: en nom del gran emperador d' Alemania, á qui Deu guardi, declaro que en aquest punt y hora prenc possessió de las islas Carolinas.

—¡Miréu que faig foch!—exclama l' pobre Babú-Pur, inflammat de legitim patriotisme.

El cabo alemany, en lloch de contestarli, salta en terra, y seguit dels quatre soldats clava tranquilament en la blanca arena la bandera del imperi.

—¿Es dir— crida en Babú—que voléu tornar á las andadas?

—¿De qué te las heus?

—¿De qué? ¡Desmemoriat sou! ¿Ja no us recordéu del xasco que vam donarvos l' any 85, quan vareu venir en l' *Ikis* ab la mateixa pretensió? ¿Ja heu olvidat l' energia ab que Espanya va defensar los seus drets?

El cabo 's posa á riure.

—Ves, tórnanen al llit y no siguis criatura. Lo gran emperador d' Alemania, á qui Deu guardi, ha comprat las Carolinas, y 'n pren possessió, com ne podria pendre d' un hort, ó una torre ó una vinya que hagués adquirit.

—¡Pero, qué! ¿Espanya s' ha venut aquestas islas?

—Per cinch millonets de duros.

—En Babú Pur se 'n fa creus.

—¿Es possible aixó? ¿Es possible que una nació que ara fa quinze anys estava disposada á deixarse matar per las Carolinas, se las vengui ara ab aquesta frescura!

—Oh! En quinze anys ¡passan tantas cosas!

—Si ho entench, que 'm pelin...

—Tranquilisat—diu el cabo posant fi al diálech:—enténdreho, no ho vulguis entendre; y en quant á pelarte... ja se 'n cuydará l' nostre gran emperador, á qui Deu guardi.

FANTÁSTICH.

ELS QUE COBRAN Y 'LS QUE PAGAN

—¡Bé pel ministre d' Hisenda!

Ha fet un' obra excelent.

—¡Que 's desi 'l tal Villaverde!

Ho ha fet molt ¡molt malament!

—¿Qui son aquets que 'l atacan?

¿Los que 'ls hi toca pagar?

—¿Qui son aquets que 'l defensen?

¿Los que desitjan cobrar?

—Quan el patriotisme parla,

ha de callar l' interés.

—Quan parlan las sangoneras,

no s' ha de callar per res.

—En l' estat actual d' Espanya,

¿qué poden fé 'ls gobernants

sino demanar l' auxili

de tots els bons ciutadans?

—En l' estat actual d' Espanya,

si 'l govern fós més discret

¿no veuria que ja 'l poble

no pot ter més del que ha fet?

—Las feridas de la guerra

han de curarse en la pau.

—Aixó no es més que un romanço

inventat pels del banch blau.

—Si hem perdut ¿qui ha de pagarlas

las costas del nostre plet?

—Entre gent honrada y seria,

paga 'l mal el qui l' ha fet.

—No siguéu tan egoístas,

¡penséu més en la nació!

—Amichs de la sopa boba,

¡no rondéu tant el turró!

—Veyéu l' Espanya enfonzada,

próxima al seu darré instant,

¿y li nega: éu l' apoyo

que us demana suplicant?

—Veyéu al país morintse,

afamat en un recó,

¿y encare aniréu á pendreli

l' últim migrat rosegó?

—Tot aixó son frases propias

d' un poble metalisat.

—Tot aixó es l' expressió exacta

de la espantosa vritat.

—¿Qué us diu al fi en Villaverde?

Qu' heu de fé un suprem esfors

per demostrá als ulls d' Europa

que no es cert que signém morts.

—Y l' esfors ¿á qui 'l demana?

¿Als grossos? ¿als potentats?

Lo demana als xichs, als débils,

als pobres descamisats.

—Ab un noble sacrifici,

tot podria marxar bé.

—Si es aixís ¿per qué vosaltres

no us sacrificáriu primé?

—La trista patria us ho implora...

¡N' desohiu lo seu crit!

—¿Y qu' es la patria? ¿La panxa

dels llops grossos de Madrid?

—S' han de pagar mols atrassos,

s' ha de satisfé 'l cupó...

—Just! Y las pensions guanyadas

mirant esquilá 'l lleó.

—L' honor d' Espanya us implora

que li feu l' últim servey.

—¿L' honor d' Espanya?... Busquéu lo

sota 'ls pens de 'n Mac-Kinley.

—¿Així estéu de patriotisme,

ciutadans degenerats?

—¿Y així volen redimirnos,

xueladors desenfrenats?

Está bé: quan sigui l' hora,

s' ha de cobrá... y cobrarém.

—Endavant, donchs; tiréu barra

que tot aixó ja ho veuréu.

—¿Qué veuréu?

—Si la brometa

surt conforme al vostre plan.

—¿Qué penséu fer?

—Defensarnos.

—¿De quin modo?

—No pagant.

C. GUMÁ.

LO DE MONTJUICH

Lo govern fa l' sort. Será precis que 'l poble cridi molt per destaparli las orellas. Y 'l poble cridará.

Dimars, en lo Congrós, va tractarse l' assunto mitj d' esquitllentas.

En Pi y Margall va demanar l' opinió del govern sobre l' proces de Montjuich, y si estava ó no decidit á castigar als que resultessin culpables de haver inferit torment als presos.

—En Silvela va procurá escorre's alegant que l' assumpto 's trobava baix la sanció dels Tribunals, y demanant calma y lo aplassament de tot judici.—Pero en Pi y Margall insistí, y en Silvela feu dos afirmacions. Primera: que 'l capitán general de Catalunya li envia diariament detalls del assumpto. Y segóna: que lo que s' está practicant no es una informació sino un proces en tota regla, quals actuacions comensaren el dia 13 del passat Abril.

En Lletjet digué:—Si s' ha comensat lo proces ¿cóm s' explica que Portas continui al frente de la policia judicial de Barcelona?—En Dato consigná que la policia judicial no pertany al seu departament. En Durán y Bas, qu' es qui podia donar explicacions sobre aquest punt com á ministre qu' es de Gracia y Justicia, no ha dit una paraula.

Per últim, en Blasco Ibáñez recalca ab paraula enérgica la trascendencia de aquest assumpto, manifestant qu' es un crim demorar-lo, ja que mentres no 's resolgui, estará Espanya en descubert als ulls del extranger.

Las Juntas de Barcelona y de Madrid desplagan una gran activitat. Se preparan grandiosos meetings y manifestacions públicas, en totas las capitals d' Espanya y demás poblacions importants. S' ha acordat celebrarne una á San Sebastián, tan bon punt la familia real se trasladi á aquella ciutat cantábrica. Es excusat dir que aquesta última sobre tot pot arribar á revestir extraordinaria importancia.

Es convicció general que quan més se trigui á donar plena satisfacció als anhels justiciers del poble espanyol, més exigent ha de ser aquest y més amplia aquella.

En tal concepte tenen molta intenció las dos següents quartetas finals de uns versos publicats en un periódich de Madrid. Parla *La Malicia* contestant á *La Opinió*, y diu:

«Los esbirros solo son brazos viles que se venden, pero que de otros dependen. Por eso no hay revisión. Esto, amigo, no es misterio, ni es un caso extraordinario: el tirón del presidiario se siente en el ministerio.»

LO NOSTRE PLAN D' HISENDA

Creyém que 'ls tres cents milions que faltan pera cubrir las obligaciones del pressupost podrian obtenerse fácilmente gravant una de las industrias mes productivas d' Espanya, á pesar de lo qual es tal vegada l' única que no tributa.

¿Qué se 'n treu de atacar al treball, á la propietat, al comerç, als consums, als emoluments que 's percebeixen y fins casi al aire que 's respira. Aixó es realment la mort de tota activitat, la destrucció de tot estimul, l' estroccament de tots los manantials de la prosperitat y la riquesa pública. Aixó no es regenerar á la patria, sino, al contrari, acabar-la de abismar.

¡Y tan fácil que seria treure recursos sanejats de un altre puesto! ...

Preguntan ¿de ahont?

¡De ahont ha de ser!... De la Iglesia.

Que tributin totas las fincas religiosas: las catedrals, las colegiats, las parroquias, las iglesias, las capellas, las ermitas, á proporció del negoci que fan. Que tributin aixís mateix los convents de frares y monjas, los colegis de las ordres religiosas, los talleres que tenen montats pera fer una competencia irresistible als pobres treballadors y á las infelissas obreras, y si s' efectúa un bon catastro espiritual, se veurá que bé poden esquitjar una suma que no baixará de 100 milions de pessetas.

Ja tenim cuberta una tercera part del déficit.

¿Cóm s' han de cubrir las dos restants?

De una manera també molt senzilla.

En primer lloch deurá exigirse un dret de deu céntims á tot católich per cada vegada que vagi á missa.

Contant en qu' entre diumenjes y días festius, hi ha al any 70 días de precepte, y partint de la base de que 'ls 18 milions de habitants d' Espanya som tots católics, y per consegüent incapassos de faltar, per deu miserables céntims, als preceptes de la santa Mare Iglesia, tenim que per aquest sol concepte podrian recaudarse 126 milions de pessetas anuals.

Un altre impost també de deu céntims deuria exigirse á cada católich que assistís á novena, triduo, rosari ó altra funció de Iglesia, en quals conceptes bé podria obtenerse la meytat de la suma anterior. Dihém donchs 63 milions.

Finalment, podria establirse un dret de una pesseta exigible á tot católich per cada vegada que anés á confessar y á combregar. ¡Una trista pesseta!... ¿Vol encare una bugada del ánima mes barata? En aquest sol capítol lo recandat no baixaria de 20 milions de pessetas.

Resúm:

	Milions de pessetas
Contribució á las iglesias, convents y demás estableiments religiosos.	100
Impost de 10 céntims per assistencia á la missa.	126
Impost de 10 céntims per assistencia á diverses funcions de iglesia.	63
Dret sobre 'ls sacraments de la confessió y comunió.	20
Total.	309
Se 'n necessitan.	300
Superábit.	909

Aquí tenen, donchs cubertas totas las obligaciones del pressupost, y un sobrant encare de 9 milions de pessetas.

Y no hi ha que duptar de que tots los católics, es á dir tots els espanyols, perque en opinió dels gobernants tots son católics, satisfarian ab gust aquestes petites gravámens.

Donchs qué 'no s' diu per ventura que la católica, es la santa religió del sacrifici?

P. DEL O.

ER treure's 'ls quartos de la butxaca, 'l ministre de Hisenda comensa per amoixarnos.

En lo discurs del Congrós va dirho ben clar: «El pueblo español es laborioso y honrado.»

Aixó es evident.

Com es evident també que 'ls que abusan d' ell ab tanta barra, lo qu' es de honrats ni de laboriosos no 'n tenen res.

Per sucre solament, demana en Villaverde 20 milions de pessetas.

Aixó sols demostra lo qu' es l' obra que acaba de confectionar.

¡Si 'n poden ensucrar-se de bunyols ab 20 milions de pessetas de sucre!

Datos aduhits pel Comte de las Almenas en lo Senat.

«Generals morts en acció de guerra durant las campanyas de Cuba, Puerto-Rico y Filipinas: 2.—Jefes y oficiales: 205.—Soldats, 2,326.—Paisans, 10.

»Morts á consecuencia de feridas: Jefes, 13.—Oficiales, 91.—Soldats, 1,617.

»Morts del vómit: 28,819.—Morts d' otras malalties, pero principalment de fam, 30,120.—Desaparecits: 74.

Ara bé, en lo cementiri ahont jauhen tantas victimas sacrificadas sense profit ni gloria, s' hi han erigit las següents gangas:

«Recompensas concedidas á generals, 210.—Mencions honoríficas, 395.—Creus rojas, 11,276.—Creus pensionadas, 6,815.—Creus de María Cristina, 1,314.—Empleos concedits, 3,777.—Solicitudes pendants de millora de recompensa, 227,148.»

¡Ah, si no fossen tan cruels y macábrichs els resultats de las desastrosas campanyas, qué 'n resultaría de bufo tot aquest engranall de recompensas!...

Parla 'l ministre d' Hisenda:

—«Espanya, á pesar de la seva aparent postració, es rica y forta...»

Apaga y vámonos.

O aquest noy vé del hort,
ó ha caygut d'algún nfu,
ó se 'n f. de nosaltres
ó no sab lo que 's diu.

Diu un periódich que ha sigut nombrat fiscal municipal de Piera un bon subjecte, missaire y polaviejí, que ni menos sab de llegir ni escriure.

Aquests tipos son els que 's necessitan pera regenerar á Espanya.

Sobre tot que tingan forsa rabia á lo negre.

A las lletras y als lliberals.

A un pobre cego de Gijón, que 's guanya la vida venent periódichs lliberals, un ensotanat va reptarlo al mitj del carrer, y com el cego li digués que no tenia altre arbitre, pera proporcionar un bocí de pa á la seva familia, li respongué 'l barrina:

—Donchs, home, dediquis á robar, qu' es també un negoci com un altre qualsevol, y fins algo mes digne que 'l d' expendir periódichs desautorizats per la Iglesia.

Jutjin per aquest concell els graus de moralitat que calsan els rabiosos defensors del ultramontanisme.

Sent segons ells lo robar un pecat menos grave, que 'l vendre periódichs, figurinse si aprofitarán totas las ocasions que se 'ls presentin, per cloure las urpias, dihent:

—Ahí, que no peco!

Un dels articles que ab los nous recárrechs resultan més perjudicats son lo sucre y la sal.

Per supuesto, que 'l propósit no pot esser mes injust: sense sal y sense sucre ¿de qué diable tindrem gust?

En la Conferencia de la Haya s' ha desistit de dictar reglas sobre 'ls armaments dels pobles. Que cada hu s' armi com puga y com millor li sembli: que adopti cada

hú las invencions mes terribles y mortíferas. Las potencias renuncian desde ara á tota mútua intervenció.

Y la veritat es que renunciandhi lograrán estalviarse un sens fi de conflictes, per quant, per dirimir l' alcans de un canó ó la forsa de un explossiu, á l' hora menos pensada podría sobrevenir la guerra, que tractan d' evitar.

Sucehiria lo que ab aquells pinxos que havian de batres ab armas iguals.

—Mira Talladits, que la teva teya te cinch centímetros mes de llargada que la de 'n Ganya.

—Ah sí?... Donchs tenui ara es mes curta.

Y li va enfanzar dintre del cos.

Los mals usos de la pinxalla serán sempre lo mirall de las grans potencias, fins que 'ls pobles sigan prou ilustrats y envihin á passeig á las guerras y als reys y emperadors que las provocan.

Una noticia.

De alguns días ensá 'ls freres *cartutxos* han tornat á possessionarse del Convent de Montalegre, sobre Badalona.

¡Qué s' hi ha de fer!... Pels ditxosos frarots, sigan ó no sigan *cartutxos*, ja fa molt temps que tot' Espanya es *Mont-alegre!*

Tant en Cucurella, com el de Soto-hermoso poden ben alabarse de que lo que ha fet per ells el general de las ulleras fumadas, no ho faria un pare pels seus fills.

Van arribar al Congrés tan bruts de caca electoral, que la comissió d' actas va reclamar:

—A la bujola ells y 'ls demás diputats per Barcelona: á veure si prenent un bany ben llarch, deixan aquesta peste.

Y ja hi estavan ficats: pero com la bujola es bastant fonda y ells son tan petits, se trobavan ab l' aygua al coll, á punt de ofegarse, quan cridaren ausili y comparegué 'l general cristiá, decidit á salvarlos á tota costa.

Y en efecte: tingué qüestions ab tothom; ab la comissió d' actas, ab els fusionistas y sobre tot ab en Silvela, que á trucos de fer passar com una seda las actas de Madrit, s' havia compromés ab los republicans á donar per graves y anular las de Barcelona.

Lo general no 's va entendre de rahóns, y fins va amenassar ab dimitir y tirarho tot á rodar si no li salvavan á aquell parell de criaturas.

Davant de una pressió tan formidable, es casi inútil dir que va sortirse ab la seva.

Y després de treure'ls de la bujola y de posarse'n

un á cada bras, se 'ls en va dur á casa seva, á tall de nyinyera.

Y com en Cucurella y en Soto-hermoso, encare regalimavan aygua bruta y pudenta, van deixarli una nyafra á cada costat de la levita.

Lo general de las ulleras fumadas n' está molt content, y diu que aquellas dos tacas son las primeras condecoracions que se li han otorgat per sos treballs en favor de la regeneració de la patria y de la purificació del sufragi electoral.

Un dels ministres mes empenyats en salvar las actas brutas de Barcelona, ha sigut el pulcre Durán y Bledas, ministre de Gracia y Justicia.

Naturalment, el seu noy va contribuir á fabricarlas, y D. Manuel no vol deixarho malament.

A tal pare tal fill... Y ¡viva la Gracia! Y sobre tot que ¡viva la Justicia!

La escena á un petit poble de Castelló de la Plana. Un individu doná un crit de «¡Mori en Navarro Reverter!»

Un altre individu, per tota observació li venta una garrotada y 'l primer, trayentse una faca 'l deixa sech de dos tremendas punyaladas.

Després de aixó res te de particular que homes com en Navarro Reverter vajan sempre á caball.

¡Hi ha tants burros aquí á Espanya!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Retolí, J. Cantí, Un Masnouense, Fan-fam, R. Camprubi y Serra, Un Neguítos, A. Armenteras, Perico de Reus, Pare Sabatassas, J. Ll. Jové y Capella de Nyigui-Nyogui:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans M. Priu, J. Valenti, Martí Casals, Fray Granota, Un Ayguader, Baldiri Ciri, Un Bergada, Joan Rocavert, Trinxeraire, Doctor Cataplasma, Joan de la Carbassa gran y P. Salom Morera:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta semana.

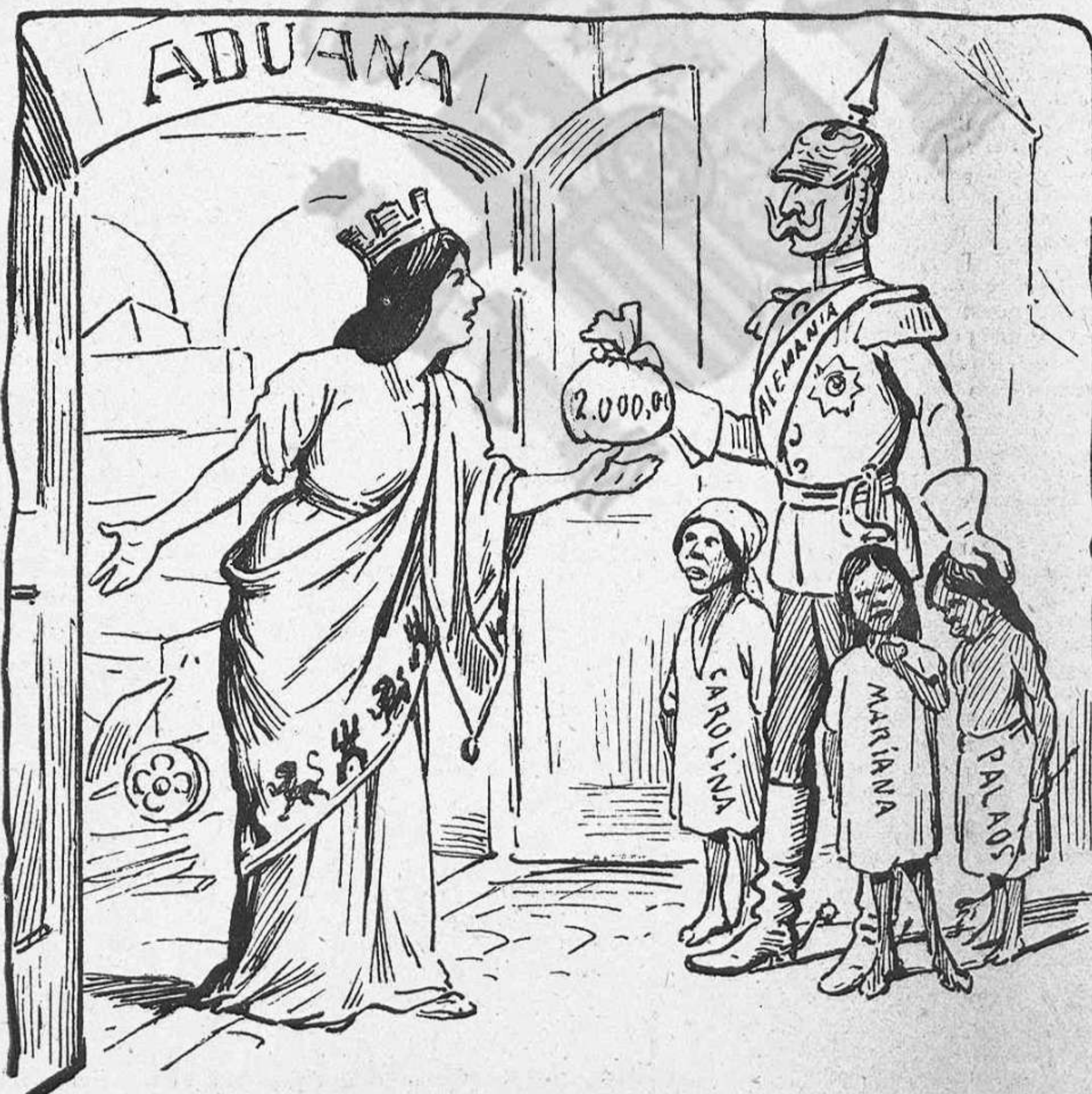
Ciudadá Martí S. Vidal: La composició, encare que versificada ab certa facilitat, es bastant defectuosa de concepte.—E. Papió (Tarragona): La carta no venint en regla va anar á la panera, de modo que 'ns es imposible parlar del assumpto.

—Un aprenent de violí: Los versos que 'ns remet son molt incorrectes.—Mister Cisco: Y 'ls de vosté son fluixos.—Quimet: La composició va be: la publicarem.—Francesch Comas: Idem idem las que vosté 'ns envia.—R. Aragónés Estrada: No té condicions pera ser insertada.—J. Bielsa: De tot lo que 'ns remet no podem aprofitar mes que la xarada.—F. Sanahuja (Perpinya): Celebrém moltíssim lo restabliment de la seva salut.—R. Homedes M.: No 'ns veyém ab cor de insertarho: es fluix.—A. Carrasca Gayán: Idem idem.—J. Tous Puey: No va prou bé.—J. B. P. (Roda): Li agrahim la composició: está molt bé.—Escolar: També la de vosté es acceptable.—Pepet de Gracia: Idem idem.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

LO TRACTAT AB ALEMANIA

—Ja que se 'ns queda 'ls tres llanguets, entri y per torna li donarem un pá.

VIGÍA DE MONTJUICH

Lo qu' es per ara no 's veu arribar el barco de *La Justicia*.